

## PRAKSISOVERSIGT · ERHVERVSRET

# Praksisoversigt over selskabstømning og sælgers/rådgivers hæftelse for selskabsskat

*Selskabsskattelovens § 33 A og Thrane-linjens culpaansvar for sælger, rådgiver og køberbank*

Version 2    Opdateret 22. jul. 2026    22 afgørelser · 2009-2025

[Læs online](#)

## INTRODUKTION

Selskabstømning i klassisk forstand er salget af et "overskudsselskab" – et selskab hvis erhvervsmæssige aktivitet er ophørt, og hvis eneste reelle aktiv er en likvid beholdning belastet af en aktuel eller latent selskabsskat – til en overpris, hvorefter køberen betaler købesummen med selskabets egne midler og tømmer selskabet, så skattekravet bliver uerholdeligt. Retsstillingen hviler på to spor: den lovbestemte hæftelse i [selskabsskattelovens § 33 A](#), som blev indsat ved [lov nr. 442 af 1. juni 1994](#) med virkning for bindende aftaler indgået fra 1. juli 1994, og det almindelige culpaansvar, som Højesteret fastlagde i Thrane-dommen (U.2000.365 H / TfS 1999.897 H) for sælger, dennes rådgivere og køberens pengeinstitut. Oversigten gennemgår hæftelsens betingelser, ansvarsnormen, den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden og den efterfølgende skattemæssige behandling af de betalte erstatninger.

## PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Hæftelsen efter selskabsskattelovens § 33 A kan kun gøres gældende, når udlæg forgæves er forsøgt hos selskabet selv.
- 02** Både overdrageren og den, der erhvervsmæssigt har medvirket som rådgiver, hæfter – men kun hvis den pågældende vidste eller burde vide, at erhververen betalte overpris.
- 03** Overpris foreligger, når betalingen klart overstiger den forholdsmæssige andel af selskabets nettoværdi, opgjort til nutidsværdi med fradrag af både skyldige og latente skatter samt forventede likvidationsomkostninger.
- 04** Hæftelsen rammer kun "tomme" selskaber – selskaber, der i det væsentlige er uden økonomisk risiko ved erhvervsmæssig aktivitet i selskabet selv eller i et datterselskab, hvori der ejes mindst 25 pct. af aktiekapitalen.
- 05** Hæftelsen er beløbsmæssigt begrænset til overdragelsessummen og forudsætter efter forarbejderne, at selskabet på overdragelsestidspunktet havde midler til dækning af de aktuelle og latente skatter.
- 06** En rådgiver kan frigøre sig for hæftelsen ved inden overdragelsen at sørge for, at der indhentes bindende svar – og frigøres automatisk, hvis svaret ikke foreligger senest 3 måneder efter, at alle oplysninger er modtaget.

- 07 Mod overdragerens eller rådgiverens protest kan hæftelsen kun gøres gældende efter Skatterådets bestemmelse.
- 08 Den lovbestemte hæftelse indskrænker ikke adgangen til at gøre ansvar gældende efter de almindelige erstatningsretlige regler, jf. udtrykkeligt lovforarbejderne.
- 09 Sælgeren identificeres med sine rådgivere, og et merprovenu svarende til en betydelig del af den latente skattebyrde giver "særlig anledning" til at være opmærksom på risikoen for tilsidesættelse af skattevæsenets interesser.
- 10 Aftalt samtidig overførsel af købesum og selskabets midler gør selvfinansiering til en "nærliggende mulighed", og det er ansvarspådragende ikke at gøre noget reelt for at afværge skattevæsenets risiko.
- 11 Køberens pengeinstitut ifalder erstatningsansvar, når det indså eller burde have indset, at de indbyrdes forbundne og samtidige overførsler indebar, at overskudsselskabet blev erhvervet for dets egne midler.
- 12 I det indbyrdes forhold bærer sælger forlods sin berigelse, mens restbeløbet deles ligeligt mellem sælgersiden og køberbanken – og sælgers rådgivere bærer hele sælgersidens andel af restbeløbet.
- 13 Skattevæsenets undladelse af at anmelde kravet i sælgerens dødsbo inden udløbet af præklusivt proklama er forsømmelig over for køberbanken og nedsætter kravet med det, banken derved har mistet i regres.
- 14 Rådgiveres erstatningsbetalinger er efter Højesterets dom i SKM2012.353.HR fradragsberettigede driftstab, når bistanden var sædvanlig og adfærden højst simpelt uagtsom, mens pengeinstitutternes erstatninger for medvirken til ulovlig selvfinansiering fortsat nægtes fradrag.

## Overskudsselskabet, overprisen og skraldemandsleddet – § 1 fænomenets anatomi

Lovgiver har selv givet den mest præcise beskrivelse af det fænomen, reglerne skulle ramme. Af de almindelige bemærkninger til det lovforslag, der blev til [lov nr. 442 af 1. juni 1994](#), hedder det i [Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 8139-8140](#):

*»Selskabstømninger« i snæver forstand forekommer i forbindelse med handel med de såkaldte overskudsselskaber. Ved et overskudsselskab forstås almindeligvis et aktie- eller anpartsselskab, hvori den oprindelige erhvervsmæssige aktivitet er ophørt, og selskabets eneste aktiv hovedsagelig er en likvid pengebeholdning og værdipapirer. Disse overskudsselskaber er endvidere kendetegnet ved, at der påhviler selskabet en væsentlig skatteforpligtelse.*

Det særlige ved handlerne fremhæves samme sted: i modsætning til »almindelige« handler, hvor skyldneren må betale for at blive frigjort for sin gæld, **modtog skyldneren her en betaling for at blive frigjort for sine forpligtelser**. Selskaberne blev typisk handlet til den regnskabsmæssige indre værdi med tillæg af en andel af den skyldige selskabsskat – det er dette tillæg, der er »overprisen«.

Det videre forløb er beskrevet i Justitsministeriets udvalg om økonomisk kriminalitet og datakriminalitets delbetænkning VII, [betænkning nr. 1416/2002, s. 22](#):

*Sælgerne og disse rådgivere blev fortalt, at køberne ville investere i aktiver, så den skattemæssige gæld kunne udnyttes, men efter købet – der oftest finansieredes af selskabets egne midler med en betragtelig overkurs til sælgerne – tømte køberne blot selskaberne og lod disse gå videre til andre købere, de såkaldte skraldemænd, der definitivt fik opløst selskaberne, uden at skattevæsenet fik sine penge.*

Omfanget fremgår af forarbejderne: Told- og Skattestyrelsen skønnede pr. 1. oktober 1993 samlede selskabsrestancer på ca. 6,4 mia. kr. med et forventet tab på ca. 5,6 mia. kr., hvoraf ca. 0,9 mia. kr. vedrørte egentlige selskabstømninger, jf. [tillæg A, sp. 8141](#). Forarbejderne beskriver også de successive misbrugsmodeller – skattegodtgørelsesordningen, leasingkonstruktioner og forskudsafskrivninger på (undertiden fiktive) entreprisekontrakter samt den såkaldte »Madeira-model« – og konstaterer, at selskaberne »som regel efter to eller tre ejerskift vanrøgtet«, hvorefter Erhvervs- og Selskabsstyrelsen måtte begære tvangsopløsning.

## § 2 Hæftelsesreglen i selskabsskattelovens § 33 A – opbygning og betingelser

[Selskabsskattelovens § 33 A](#) blev indsat ved § 1, nr. 10, i [lov nr. 442 af 1. juni 1994](#) og har efter lovens § 7, stk. 5, virkning for overdragelser, hvorom der er indgået bindende aftale den 1. juli 1994 eller senere. Bestemmelsen er fortsat gældende og fremgår i sin nuværende affattelse af lovbekendtgørelsen fra 2025; der er ingen vedtagne, men endnu ikke konsoliderede ændringer.

Grundreglen i [§ 33 A, stk. 1](#) lyder:

*Den, som mod overpris overdrager kapitalandele i et selskab, hæfter med et beløb, der svarer til overdragelsessummen, for betalingen af de skatter og afgifter, der påhviler selskabet som en aktuel eller latent forpligtelse på overdragelsestidspunktet. Hæftelsen kan kun gøres gældende, hvis udlæg forgæves er forsøgt hos selskabet. Hæftelsen kan endvidere kun gøres gældende, når overdrageren på overdragelsestidspunktet vidste eller burde vide, at erhververen betalte overpris for aktierne eller anparterne.*

Betingelserne kan opstilles således:

| Betingelse    | Hjemmel            | Indhold                                                                        |
|---------------|--------------------|--------------------------------------------------------------------------------|
| Overpris      | stk. 1, jf. stk. 4 | Betalingen overstiger klart den forholdsmæssige andel af selskabets nettoværdi |
| Subsidiaritet | stk. 1, 2. pkt.    | Udlæg skal forgæves være forsøgt hos selskabet                                 |
| Ond tro       | stk. 1, 3. pkt.    | Overdrageren vidste eller burde vide, at der blev betalt overpris              |
| Personkreds   | stk. 2             | Hovedaktionæraktier (10 pct.) eller koncernforbundne selskaber (10 pct.)       |
| Tomt selskab  | stk. 3             | I det væsentlige uden økonomisk risiko ved erhvervsmæssig aktivitet            |

Efter [stk. 2](#) rammer hæftelsen for personers vedkommende kun kapitalandele, der henregnes til hovedaktionæraktier efter [aktieavancebeskatningslovens § 4](#), dog med en nedsat grænse på 10 pct., og for selskaber kun kapitalandele i koncernforbundne selskaber, jf. [kursgevinstlovens § 4, stk. 2](#), ligeledes med en 10

pct.-grænse. Forarbejderne forklarer formålet med afgrænsningen direkte: »Bestemmelsen foreslås indført for at hindre, at hæftelsesansvaret utilsigtet rammer småaktionærer«, jf. [tillæg A, sp. 8153-8154](#).

To udvidelser i stk. 1 fortjener særlig omtale. **Rådgiverhæftelsen** i sidste punktum omfatter »den, der som rådgiver erhvervsmæssigt har medvirket ved overdragelsen«, når rådgiveren på tidspunktet for sin medvirken vidste eller burde vide, at overdragelsen ville ske til overpris. **Gennembrudsreglen** i 4. pkt. gør det muligt at gøre hæftelsen gældende direkte mod her i landet fuldt skattepligtige personer og selskaber, når overdrageren er et udenlandsk selskab, som de pågældende har bestemmende indflydelse over; ved en ændring af bestemmelsen i juni 2004 blev der indsat en fast formodningsregel om, at bestemmende indflydelse altid foreligger ved direkte eller indirekte ejerskab af mere end 50 pct. af kapitalen eller rådighed over mere end 50 pct. af stemmerne.

Skattestyrelsen sammenfatter reglens funktion i Den juridiske vejledning, afsnit [A.D.5.1 om lovregulering af hæftelsen](#): »Selskabsskatteloven har desuden en bestemmelse til imødegåelse af selskabstømning. Efter bestemmelsen hæfter den, der sælger kapitalandele i et selskab mod overpris for et beløb, der svarer til overdragelsessummen.«

LOV

Aktieavancebeskatningsloven § 4

Kursgevinstloven § 4, stk. 2

Selskabsskatteloven § 33a, stk. 1, 2

### § 3 "Tomt selskab" og "overpris" – de to materielle nøglebegreber

**Tomhedskriteriet.** Efter [§ 33 A, stk. 3](#) finder hæftelsen kun anvendelse ved overdragelse af kapitalandele i et selskab, der på overdragelsestidspunktet »i det væsentlige er uden økonomisk risiko ved erhvervsmæssig aktivitet eller ved erhvervsmæssig aktivitet i et eller flere datterselskaber, hvori selskabet ejer mindst 25 pct. af aktiekapitalen«. Tilføjelsen om datterselskaber kom til ved [lov nr. 399 af 22. maj 1996](#), hvor stk. 3 blev nyaffattet, så holdingselskaber ikke rammes alene i kraft af deres karakter af holdingselskab. Skatteministeriets [cirkulære om afgrænsning af »tomme« selskaber, pkt. 7](#) forklarer ændringen:

*Efter den vedtagne ændring af selskabsskattelovens § 33 A, stk. 3, er det afgørende for, om hæftelsesreglen skal finde anvendelse, om der i det væsentlige er en økonomisk risiko ved erhvervsmæssig aktivitet i selskabet selv eller - hvis dette ikke er tilfældet - ved erhvervsmæssig aktivitet i et eller flere underliggende datterselskaber eller datterdatterselskaber.*

Cirkulæret bemærker samtidig, at et »tomt« selskab i [§ 33 A, stk. 3](#), er afgrænset på samme måde som i den dagældende underskudsbegrænsningsregel – en parallel, som Skatterådet har lagt til grund i bindende svar om ejerskifte i tomme selskaber, jf. [SKM2006.261.SR](#) og [SKM2016.371.SR](#).

Lovforarbejderne præciserer rækkevidden af kriteriet, jf. [tillæg A, sp. 8153-8154](#):

*Ved selskaber, der i det væsentligste er uden økonomisk risiko ved erhvervsmæssig aktivitet, forstås navnlig selskaber, hvor den erhvervsmæssige aktivitet er ophørt eller, hvor den erhvervsmæssige aktivitet i selskabet er ubetydelig. Formuleringen kan dog også omfatte selskaber, hvor der på overdragelsestidspunktet nok findes en ikke uvæsentlig erhvervsmæssig aktivitet i selskabet, men hvor der er indgået en bindende aftale om mulighed for afhændelse af den erhvervsmæssige aktivitet til en pris, der enten er fastsat eller kan fastsættes ensidigt af selskabet eller erhververen.*

**Overprisen.** Efter [§ 33 A, stk. 4](#) foreligger overpris, når »betalingen for kapitalandelene klart overstiger den forholdsmæssige andel af selskabets nettoværdi på overdragelsestidspunktet«. Opgørelsen af nettoværdien er

beskrevet i forarbejderne: der skal ud over alle fysiske og finansielle aktiver og samtlige aktuelle passiver tages hensyn dels til immaterielle rettigheder og ikke bogførte aktiver, dels til **både skyldige og latente skatter og afgifter samt til forventede likvidationsomkostninger**, og opgørelsen skal ske til nutidsværdi. Nettoværdien svarer dermed til det forventede likvidationsprovenu – og netop derfor kunne den, som forarbejderne fremhæver, »opgøres ret præcist« i de selskaber, selskabstømmerne interesserede sig for.

At merprovenuets størrelse er det centrale bevisdatum, ses gennemgående i praksis. I Thrane-sagen udgjorde merprovenuet 55 pct. af den latente skattebyrde; i [2-3-1836-1551](#) – offentliggjort som [SKM2003.111.LSR](#) – fremgik en overkurs på den latente skattegæld på 64,9 pct., og i [04-03640](#) lagde Landsskatteretten vægt på, at »den overpris, Holdingselskabet opnåede, klart oversteg berettigede omkostninger«, og at der var opnået et merprovenu på 55 pct. af den latente skattebyrde. Begrebet »overpris« i § 33 A skal holdes ude fra den skatteretlige overprisvurdering i interessefællesskaber, hvor et vederlag over handelsværdien beskattes som maskeret udlodning, jf. [13-5386494](#).

LOV [Selskabsskatteloven § 33a, stk. 3, 4](#)

PRAKSIS **Landsskatteretten** · Maskeret udlodning ved salg af ejendom fra hovedanpartshaver til selskab til overpris 14.07.2015

**Landsskatteretten** · Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag 18.08.2010

## Subsidiaritet, beløbsgrænse og forholdet til det almindelige § 4 erstatningsansvar

Hæftelsen efter § 33 A er **subsidiær og beløbsbegrænset**. Den kan kun gøres gældende, hvis udlæg forgæves er forsøgt hos selskabet, og den er maksimeret til overdragelsessummen. Forarbejderne tilføjer en yderligere begrænsning, jf. [tillæg A, sp. 8153](#):

*Hæftelse for overdrageren og den, der som rådgiver erhvervsmæssigt medvirker ved overdragelsen, kan kun gøres gældende, hvis inddrivelse af det skyldige beløb forgæves er søgt hos selskabet og kun i det omfang, at selskabet på overdragelsestidspunktet havde midler til dækning af de skatter og afgifter, som påhvilede selskabet som en aktuel eller latent forpligtelse på overdragelsestidspunktet.*

Samme sted fastslås, at overdrageren og den erhvervsmæssigt medvirkende rådgiver er **solidarisk hæftende**, og at der ved opfyldte betingelser hæftes med hele overdragelsessummen.

Subsidiaritetskravet forudsætter, at skattekravet først er fastslået og søgt inddrevet over for selskabet selv. Praksis viser, at dette led kan være selvstændigt problematisk, når selskabet er opløst eller under konkurs: i [23-0045038](#) tilsidesatte Landsskatteretten en forhøjelse, fordi der manglede en afgørelse rettet mod det opløste datterselskab, og i [09-00660](#) var spørgsmålet tilbagebetaling af acontoskat og udbytteskat efter frasal af datterselskaber. Ved siden af § 33 A står den ældre – og fortsat anvendte – hæftelsesregel i [selskabsskattelovens § 33](#) om aktionærers, likvidators og bestyrelsens solidariske ansvar, når formuen er udloddet uden afsættelse af tilstrækkelige midler til skatten; se hertil [cirkulærets pkt. 6 om hæftelsesreglen i selskabsskattelovens § 33](#) og – som nyere eksempel på, at bestemmelsen fortsat prøves – [24-0030490](#).

Afgørende for hele den historiske praksis er, at § 33 A **ikke** fortrænger det almindelige erstatningsansvar. Det siges udtrykkeligt i de almindelige bemærkninger, jf. [tillæg A, sp. 8143-8144](#):

*Ved reglen sker der ikke indskrænkning i de eksisterende muligheder for at gøre ansvar gældende efter de almindelige erstatningsretlige regler. Efter de almindelige erstatningsretlige regler kan ansvar gøres gældende over for overdrageren (eller den, der medvirker ved overdragelsen), såfremt denne ved en uforsvarlig handlemåde, der kan tilregnes den pågældende som forsætlig eller uagtsom, har påført staten et tab.*

Da langt de fleste tømninger vedrørte overdragelser fra før 1. juli 1994, er det netop dette culpaspør – ikke § 33 A – der bærer den omfattende retspraksis.

|         |                                                                                                                          |                                          |            |
|---------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------|------------|
| LOV     | <a href="#">Selskabsskatteloven § 33a, stk. 1</a>                                                                        | <a href="#">Selskabsskatteloven § 33</a> |            |
| PRAKSIS | <b>Landsskatteretten</b> · Hæftelse for selskabsskat – Ledelsens sæde – Selskabsskatteloven § 33                         |                                          | 11.03.2025 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Ugyldig forhøjelse af sambeskatningsindkomst ved manglende afgørelse mod opløst datterselskab |                                          | 02.10.2024 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Afslag på tilbagebetaling af acontoskat og udbytteskat efter frasalg af datterselskaber       |                                          | 14.01.2010 |

## Rådgiverens frigørelse ved bindende svar og Skatterådets

### § 5 kompetence ved protest

§ 33 A, stk. 5 indeholder den ventil, der skal forhindre, at hæftelsen rammer normale og hensigtsmæssige overdragelser. Inden en overdragelse gennemføres, kan der indhentes et bindende svar efter skatteforvaltningslovens regler om, hvorvidt en eventuel hæftelse vil blive gjort gældende, og svaret kan betinges af hel eller delvis sikkerhedsstillelse for de aktuelle og latente skatter. Bestemmelsen blev nyaffattet i 2005 som konsekvens af skatteforvaltningsloven – ordningen hed oprindeligt »forhåndstilsagn« fra de statslige told- og skattemyndigheder mod et gebyr på 400 kr. (1994-niveau 500 kr.) – og samtidig blev »Ligningsrådets« i stk. 6 ændret til »Skatterådets«.

For rådgiveren er reglen central, fordi frigørelsen indtræder på et tidligt tidspunkt:

- Rådgiveren frigøres, hvis han **inden overdragelsen sørger for, at der indhentes bindende svar**, jf. stk. 5, 3. pkt.
- Svaret skal afgives senest **3 måneder** efter, at told- og skatteforvaltningen har modtaget alle oplysninger af betydning.
- Foreligger svaret ikke inden fristen, er rådgiveren **automatisk frigjort** for hæftelsen, jf. stk. 5, sidste pkt.

Forarbejderne understreger, at rådgiveren ikke behøver afvente afgørelsen: »Den pågældende er automatisk frigjort for hæftelse, når det kan dokumenteres, at vedkommende forinden overdragelsen skriftligt har ansøgt om forhåndstilsagn, og at alle fornødne oplysninger om den påtænkte overdragelse har været bilagt ansøgningen«, og som konsekvens heraf kan der i denne situation heller ikke stilles krav om sikkerhedsstillelse, jf. [tillæg A, sp. 8154](#). Gebyret blev bevidst sat lavere end det almindelige gebyr for bindende forhåndsbekendtgørelse, fordi det »også er i skattemyndighedernes interesse, at de pågældende persongrupper indhenter forhåndstilsagn« – myndighederne fik derved mulighed for »på et tidligt tidspunkt at blive opmærksom på »mistænkelige« handler«, jf. [sp. 8155](#).

Hvor overdrageren eller rådgiveren protesterer, kan hæftelsen efter [§ 33 A, stk. 6](#) kun gøres gældende efter **Skatterådets bestemmelse**. Der er dermed indbygget en kollegial visitation af de tilfælde, hvor hæftelsen

bestrides – et retssikkerhedsværn, der modsvarer, at reglen efter forarbejderne bevidst er udformet så bredt, at »også en række normale og hensigtsmæssige overdragelser umiddelbart vil blive omfattet af hæftelsesreglen«.

LOV

Selskabsskatteloven § 33a, stk. 5, 6

## Thrane-dommen (U.2000.365 H) – ansvarsnormen for sælger og rådgivere

Højesterets dom af 24. november 1999, U.2000.365 H (TfS 1999.897 H), er den bærende præjudikatafgørelse for det culpabaserede ansvar. Præmisserne er gengivet ordret i Landsskatterettens kendelse [SKM2003.111.LSR](#):

*Med hensyn til bedømmelsen af Else Thranes ansvar er det ubestridt, at hun må identificeres med sine rådgivere, advokat Flemming Johnsen og revisor Dreymann Hansen, og at disse anbefalede salget og forestod dets gennemførelse.*

*Af de grunde, som er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at salget af overskudsselskabet ikke havde karakter af en normal forretningsmæssig disposition. I forhold til, hvad der ville komme til udbetaling ved likvidation af selskabet i henhold til den udarbejdede balance, opnåede Else Thrane ved salget et merprovenu på 1 mio. kr. svarende til 55 pct. af den latente skattebyrde. Under disse omstændigheder havde Else Thrane og hendes rådgivere ved salget en særlig anledning til at være opmærksom på risikoen for tilsidesættelse af skattevæsenets interesser.*

*Else Thrane og hendes rådgivere måtte indse, at der ved salget af overskudsselskabet bestod en ikke ubetydelig risiko for, at den latente skattebyrde ikke ville kunne udskydes eller elimineres, og at risikoen herfor og for tab for skattevæsenet ville være særlig stor, hvis købesummen for overskudsselskabet blev betalt med dettes egne midler. For Else Thrane og hendes rådgivere måtte det allerede som følge af den aftalte nationalbankoverførsel af købesum og selskabets midler samme dag fremstå som en nærliggende mulighed, at der ved det foreliggende salg ville ske selvfinansiering. Else Thrane og hendes rådgivere gjorde imidlertid ikke noget reelt for at afværge skattevæsenets risiko.*

*På denne baggrund tiltræder Højesteret, at Else Thrane, advokat Flemming Johnsen og revisor Dreymann Hansen ved salget af overskudsselskabet på uforsvarlig måde tilsidesatte skattevæsenets interesser, og at også de derfor er erstatningsansvarlige for skattevæsenets tab.*

Ansvarsnormen kan destilleres til fire trin, som Landsskatteretten siden har anvendt nærmest som en tjekliste, jf. [04-03640](#), [05-02332](#) og [07-00993](#):

1. Salget af overskudsselskabet havde **ikke karakter af en normal forretningsmæssig disposition**.
2. Merprovenuets størrelse gav **særlig anledning** til opmærksomhed på skattevæsenets interesser.
3. Sælger og rådgivere **måtte indse** risikoen – særligt hvis købesummen blev betalt med selskabets egne midler; aftalt samtidig overførsel af købesum og selskabsmidler gør selvfinansiering til en **nærliggende mulighed**.
4. De **gjorde intet reelt** for at afværge skattevæsenets risiko.

Identifikationssynspunktet i første præmis er afgørende: sælgeren hæfter over for skattevæsenet for sine rådgivers adfærd, og skattemyndighederne kunne derfor lægge en processtrategi, hvorefter kravet blev rejst

mod sælger og den involverede køberbank, mens »sælger hæfter for sine eventuelle rådgivere«, jf. Told- og Skattestyrelsens redegørelse gengivet i [SKM2003.330.ØLR](#).

De konkrete due diligence-tiltag, sælgersiden påberåbte sig, har gennemgående ikke kunnet frigøre. I [04-03640](#) havde advokatvirksomheden afvist en tidligere køber, indhentet dokumentation for køberens investeringsplaner og støttet sig på købers revisors garanti for neutralisering af selskabsskatten; Landsskatteretten fandt alligevel, at hverken køberens eller dennes revisors garantier kunne ændre ved, at rådgiveren ikke reelt havde afværget skattevæsenets risiko.

|         |                                                                                                                          |            |
|---------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------|
| PRAKSIS | <b>Landsskatteretten</b> · Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag                 | 18.08.2010 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag                 | 11.02.2010 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Erstatning for rådgiveransvar i selskabstømmersag ikke anset for fradragsberettiget driftstab | 23.11.2009 |

## § 7 Pengeinstituttets medvirkensansvar og samtidighedsgrundsætningen

Køberens pengeinstitut var i praksis den anden hovedansvarlige. Ansvarsgrundlaget er medvirken til overtrædelse af selvfinansieringsforbuddet i den dagældende [aktieselskabslovs § 115, stk. 2](#) og [anpartsselskabslovens § 84, stk. 2](#) – en strafbelagt værnsregel, hvis nutidige modstykke er [selskabslovens § 206, stk. 1](#).

Landsskatteretten har i en række sager om bankernes fradragsret gengivet det ansvarsgrundlag, domstolene anvendte. I [05-04332](#) og [06-00049](#) lagde retten til grund, at banken

*ved gennemførelsen af pengeoverførslerne havde kendskab til, at transaktionerne var indbyrdes forbundne, betingede af hinanden og skulle foretages samtidigt. Banken indså eller burde derved have indset, at overskudsselskabet blev erhvervet for dets egne midler, og medvirkede dermed til ulovlig selvfinansiering.*

Det er denne **samtidighedsgrundsætning** – sammenhængen mellem udbetalingen af købesummen og overførslen af selskabets midler – der bærer bankansvaret. Retten tilføjede, at det ganske vist ligger inden for en banks forretningsområde at gennemføre pengeoverførsler, men at det ikke ligger inden for dette område »at medvirke til ulovlig selvfinansiering og i den forbindelse ikke drage omsorg for overskudsselskabernes kreditorer, især når der som følge af konstruktionen var særlig grundlag herfor«. I [06-00049](#) indgik det tillige, at to ledende medarbejdere havde vedtaget bødeforelæg for medvirken til overtrædelser af selvfinansieringsforbuddet.

Bankernes forsøg på at flytte ansvaret til det organisatoriske niveau slog ikke igennem: i [06-00798](#) påberåbte banken sig principalansvaret efter Danske Lov 3-19-2 med det anbringende, at medarbejderne havde handlet inden for deres sædvanlige funktioner uden overblik over transaktionernes samlede virkning; Landsskatteretten fandt det ikke dokumenteret, at bankens ledelse ikke havde kendskab til deltagelsen i handlerne. Højesterets praksis om bankernes medvirken omfatter ud over Thrane-dommen bl.a. U.2002.582 H (Hans-Jürgen Müller-sagen), jf. gengivelsen i [05-04332](#).

At selvfinansieringsmønsteret ikke er et rent historisk fænomen, ses af nyere praksis om samme forbud: Sø- og Handelsretten tog i [P-6-14](#), [P-7-14](#), [P-18-14](#) og [P-19-14](#) stilling til ulovlig selvfinansiering og erstatningsansvar ved overdragelse af ejendomsselskaber under fordringsprøvelse i konkursboet, og Erhvervsankenævnet

stadfæstede i [2013-0036082](#) en afgørelse om ulovlig selvfinansiering, hvor målselskabets realkreditprovenu efter en på forhånd fastlagt »køreplan« blev udlånt til moderselskabet til indfrielse af akquisitionsgælden – nævnet anlagde her udtrykkeligt en realitets- og formålsfortolkning. Den rent selskabsretlige side af forbuddet behandles nærmere under [ulovlig-selvfinansiering](#).

LOV

Aktieselskabsloven § 115, stk. 2

Anpartsselskabsloven § 84, stk. 2

Selskabsloven § 206, stk. 1

|         |                                                                                                                                        |            |
|---------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------|
| PRAKSIS | <b>Sø- og Handelsretten</b> · Dom om ulovlig selvfinansiering og erstatningsansvar i forbindelse med overdragelse af ejendomsselskaber | 27.04.2015 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Nægtet fradrag for erstatningsbetalinger i selskabstømmersager og skattepligt af aktieavance                | 28.05.2010 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Landsskatteretten om fradrag for erstatninger i selskabstømmersager                                         | 30.07.2009 |
|         | <b>Landsskatteretten</b> · Landsskatteretten om fradrag for udgifter til erstatninger i selskabstømmersager                            | 09.07.2009 |
|         | <b>Erhvervsankenævnet</b> · Stadfæstelse af ulovlig selvfinansiering i forbindelse med aktieoverdragelse og efterfølgende spaltning    | 16.06.2014 |

## § 8 Den indbyrdes fordeling: berigelsen forlods, restbeløbet halveret – og rådgivernes andel

Over for skattevæsenet hæfter sælger, rådgivere og køberbank **solidarisk** for hele tabet. Thrane-dommen fastlagde derimod en fast model for det indbyrdes forhold, som blev anvendt i tusindvis af forlig og i domspraksis. Østre Landsret sammenfattede modellen i [SKM2003.330.ØLR](#):

*Efter principperne i Thrane-dommen hæfter sagsøgte sammen med sælgeren og dennes rådgivere solidarisk over for skattevæsenet for det samlede skattekrav.*

*I det indbyrdes forhold mellem sagsøgte og sælgeren ville sælgeren forlods skulle bære 641.165 kr. svarende til sælgers berigelse, og af restbeløbet på 161.263 kr. skulle hver især bære halvdelen, dog således at sælgers rådgivere skulle bære sælgersidens fulde ansvar for så vidt angår sælgersidens andel af restbeløbet.*

Fordelingen kan opstilles således:

| Trin | Hvem bærer  | Hvad                                                                   |
|------|-------------|------------------------------------------------------------------------|
| 1    | Sælger      | Forlods hele berigelsen (merprovenu/overprisen)                        |
| 2    | Sælgersiden | Halvdelen af restbeløbet – internt båret fuldt ud af sælgers rådgivere |
| 3    | Køberbanken | Halvdelen af restbeløbet                                               |

Modellen genfindes i Højesterets sagsomkostningsafgørelse i [SKM2003.95.HR](#), hvor sagerne mellem sælger, dennes revisor og køberbanken blev forligt »i overensstemmelse med principperne fastlagt i Højesterets dom af 24. november 1999 (UFR 2000 s. 365)«: sælgers berigelse blev opgjort til 990.732 kr., som blev fratrukket konkursboets krav på 1.161.964 kr., hvorefter restbeløbet på 171.232 kr. blev delt med halvdelen til hver side, så banken betalte 85.616 kr.

To yderligere fordelingsspørgsmål er afklaret i praksis:

- **Senere erhververe (skraldemandsleddet).** I [SKM2003.95.HR](#) blev en senere erhverver frifundet for bankens friholdelsespåstand. Højesteret lagde vægt på, at der efter den første tømning ikke var oplysninger om, at selskabet var blevet tilført midler, »som muliggjorde en fornyet tømning«, og at der ikke var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at anse ham for medansvarlig for den oprindelige tømning. Ansvar følger altså de midler, der faktisk kunne fjernes i det pågældende led.
- **Skattevæsenets egen forsømmelse.** I [SKM2003.330.ØLR](#) havde myndighederne undladt at anmelde kravet i den afdøde sælgers dødsbo inden udløbet af et præklusivt proklama. Landsretten fandt, at skattevæsenet derved havde udvist forsømmelighed over for køberbanken, som blev afskåret fra sin regres, og at kravet mod banken skulle nedsættes tilsvarende. Da banken imidlertid ikke var afskåret fra regres mod sælgers rådgivere, kom banken alligevel til at bære hele resterstatningen efter fradrag af sælgers berigelse (161.263 kr. i stedet for 80.632 kr.). Tilsvarende spørgsmål er behandlet i [SKM2002.477.VLR](#) og [SKM2002.483.ØLR](#).

Rådgivernes retlige interesse i fordelingen har også været prøvet processuelt: i [SKM2005.236.ØLR](#) blev tre revisionsfirmaer nægtet adgang til biintervention i en selskabstømmersag.

## § 9 Erstatningens skattemæssige behandling – fra nægtet fradrag til SKM2012.353.HR

Et selvstændigt og velbelyst praksisområde er, om de betalte erstatninger kunne fradrages som driftstab efter [statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a](#). Udgangspunktet er, at fradrag forudsætter, at de erstatningspådragende dispositioner er sædvanlige for virksomhedens drift, og at erstatningen er udslag af en naturlig driftsrisiko.

**Første fase – konsekvent afslag.** Med henvisning til Thrane-dommens karakteristik af adfærden som »uforsvarlig tilsidesættelse af skattevæsenets interesser« nægtede skattemyndighederne og Landsskatteretten gennemgående fradrag. Det gjaldt advokatselskabet i [SKM2003.111.LSR](#), revisionsvirksomhederne i [04-03625](#), [05-00303](#) og [05-00546](#), advokatvirksomheden i [04-03640](#), rådgiveren i [05-02332](#) og revisionsselskabets selvrisiko i [07-00993](#). Landsskatteretten lagde i alle sagerne til grund, at interessentskabet/selskabet »på en uforsvarlig måde havde tilsidesat skattevæsenets interesser«, at medvirken til salg af overskudsselskaber »ikke havde karakter af en normal forretningsmæssig disposition«, og at der ikke blev gjort noget reelt for at afværge skattevæsenets risiko. Fradrag efter [kursgevinstlovens § 17](#) for tab på regresfordringen blev afvist med samme begrundelse, og for bankernes vedkommende blev fradrag efter [kursgevinstlovens § 3](#) afvist med henvisning til TfS 2004, 258 V, jf. [05-04332](#). Skatterådet nægtede tilsvarende fradrag i tre enslydende sager i [SKM2006.311.SR](#).

**Praksisændringen.** Ved Højesterets dom af 1. juni 2012, [SKM2012.353.HR](#), blev retstilstanden ændret for rådgiverne: erstatninger udbetalt af et revisionsaktieselskab til dækning af statens skattekrav blev anerkendt som fradragsberettiget driftstab. Landsskatteretten sammenfattede rækkevidden ved den efterfølgende genoptagelse i [12-0191915](#): rådgivere har fradragsret, »hvis adfærden falder inden for normalområdet for erhvervsmæssig drift og højst kan betegnes som **simpel uagtsom**«. SKAT udsendte styresignalet [SKM2012.733.SKAT](#), og en række afgørelser blev genoptaget efter [skatteforvaltningslovens § 46, stk. 1](#) med fuldt medhold til rådgiverne, jf. [12-0191915](#), [13-0183100](#), [13-0185530](#) og [13-0191107](#).

**Asymmetrien.** Praksisændringen slog ikke tilsvarende igennem for pengeinstitutterne, hvis medvirken til ulovlig selvfinansiering fortsat blev anset for at ligge uden for rammerne af normal og sædvanlig bankdrift; se [12-0191911](#) samt tidligere [SKM2009.448.LSR](#) og [SKM2010.213.LSR](#). Landsskatteretten formulerede

sondringen skarpt i [SKM2009.448.LSR](#): bankens rolle blev bedømt »anderledes og lempeligere end sælgernes rådgivere« i den erstatningsretlige fordeling – men netop ikke i fradragsspørgsmålet.

Endelig fik selve overdragelsesbeskatningen hos sælgerne en korrektionsmekanisme: efter [cirkulære nr. 87 af 25. juni 1997](#) om genoptagelse af avance- eller udlodningsbeskatning for sælgere af tømte selskaber som følge af erstatningspligt kunne avanceansættelsen genoptages, når sælgeren havde betalt erstatning. Landsskatteretten trak i [KEN nr. 11171 af 31. august 1999](#) grænsen for, hvad der kunne indgå: fradrag blev godkendt for selskabsskat og renter heraf samt betalt aktieafgift, men ikke for renter af aktieafgiften.

| LOV     | <a href="#">Kursgevinstloven § 3</a>                                                                              | <a href="#">Kursgevinstloven § 17</a> | <a href="#">Statsskatteloven § 6, stk. 1</a> |
|---------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------|----------------------------------------------|
| PRAKSIS | Landsskatteretten · Genoptagelse af sag om fradrag for erstatning betalt i selskabstømmersager                    |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Fradrag for erstatning i selskabstømmersager                                                  |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Fradragsret for erstatninger betalt af revisor i selskabstømmersager                          |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Genoptagelse af sag om fradrag for erstatning i selskabstømmersager                           |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Nægtet fradrag for erstatninger i selskabstømmersager for bank                                |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag                 |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag                 |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Landsskatteretten: Fradrag for erstatninger i selskabstømmersager nægtet                      |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Fradrag for erstatning i selskabstømmersager nægtet for revisionsfirma                        |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Revisionsvirksomhed nægtet fradrag for erstatning i selskabstømmersag                         |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Erstatning for rådgiveransvar i selskabstømmersag ikke anset for fradragsberettiget driftstab |                                       |                                              |
|         | Landsskatteretten · Landsskatteretten om fradrag for erstatninger i selskabstømmersager                           |                                       |                                              |
|         |                                                                                                                   |                                       |                                              |

## § 10 Straffesagerne og den administrative opfølgning

Ved siden af det civilretlige spor blev der ført en strafferetlig og administrativ indsats, som havde begrænset rækkevidde over for sælgersiden. [Betænkning nr. 1416/2002, s. 22](#) refererer den særlige statsadvokats vurdering fra 1999:

*Lidt forsigtigt synes resultatet af disse undersøgelser på nuværende tidspunkt at bekræfte, at kun få af disse sager, som vurderes efter anklagemyndighedens sædvanlige praksis, kan ventes at føre til tiltalerejsning. Hovedproblemet er, at sælger og sælgers rådgiver kun i begrænset omfang har oplysninger om hvad der faktisk foretages med overskudsselskabet efter første overdragelse. Der er tale om et forsætsproblem.*

Betænkningen konstaterer videre, at der blev rejst tiltale i »en håndfuld« sager, og at der i de tre afprøvede sager skete **frifindelse af sælgerne**. Kontrasten til det civilretlige spor er markant: den uagtsomhedsnorm, Højesteret opstillede i Thrane-dommen, rakte til erstatningsansvar, men ikke til strafansvar.

Sagsbehandlingen blev også organisatorisk særskilt tilrettelagt. Ved [cirkulæreskrivelse af 7. april 1997 til politiet og anklagemyndigheden vedrørende behandlingen af sager om selskabstømning](#) besluttede Justitsministeriet, at Rigsadvokaturen – som følge af rigsadvokatens inhabilitet i disse sager – indtil videre ikke skulle behandle dem; Rigsadvokatens funktioner blev varetaget af Statsadvokaten for Fyn m.v. og i visse tilfælde af Justitsministeriet, ligesom de administrative forelæggelsesregler i sager mod advokater og revisorer og i sager om rettighedsfrakendelse blev ophævet for dette sagsområde. Cirkulæreskrivelsen er historisk; den blev ophævet ved [cirkulæreskrivelse nr. 9363 af 2. maj 2007](#).

På det selskabsretlige område supplerede [lov nr. 442 af 1. juni 1994](#) hæftelsesreglen med kontrolværktøjer: Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fik hjemmel til for selskaber under tvangsopløsning at udpege en selskabs- eller regnskabskyndig, der skulle udarbejde regnskab og en redegørelse for årsagerne til, at betingelserne for tvangsopløsning var opfyldt – begrundet med, at »skattemyndighederne og skifteretterne ... ikke [kan] danne sig et overblik i den sidste periode, herunder om der eventuelt er fjernet midler fra selskabet blandt andet på statskassens bekostning«, jf. [tillæg A, sp. 8156](#). Samtidig blev selskabernes indkomstår bundet til kvartalsafslutning, og selskaber, der overgik til ikke at have erhvervsmæssig aktivitet, blev skattemæssigt fastholdt i den hidtidige hjemstedskommune – begge dele for at gøre kontrollen med de »tomme« selskaber mere effektiv.

## Selskabstømningsdoktrinen efterliv: stråmandsledelse, tomme selskaber og nutidig kontrol

Selv om den klassiske selskabstømning ophørte med lovindgrebene og skattereformen i 1993-94, lever de retlige figurer videre.

**Stråmandsledelse og tomme selskabsskaller.** Erhvervsstyrelsens kontrol med, hvem der reelt leder et selskab, er i dag den forreste barriere. Erhvervsankenævnet har stadfæstet afslag på genoptagelse af selskaber under tvangsopløsning, hvor der forelå væsentlig tvivl om, hvorvidt den anmeldte direktør faktisk ville udøve ledelsen – i [22/14125](#) lagde nævnet vægt på modstridende oplysninger om tiltrædelsesdato, løn og opgaver samt på, at al korrespondance blev ført af den tidligere ejer, og i [23/02577](#) blev genoptagelse afvist under henvisning til stråmandsvirksomhed. Kontrollen hviler på [selskabslovens § 231](#) og [§ 232](#) om genoptagelse sammenholdt med bestemmelserne om manuel kontrol af anmeldelser.

**Selvfinansieringsforbuddet.** Den akquisitionstruktur, hvor målselskabets egne midler ender med at finansiere købet af det, prøves fortsat efter [selskabslovens § 206, stk. 1](#) med en realitets- og formålsfortolkning, jf. [2013-0036082](#), hvor en grenspaltning ikke kunne sidestilles med lovlig udlodning efter Procuritas-dommen (U.2006.145 H), og [P-6-14](#), [P-7-14](#), [P-18-14](#) og [P-19-14](#), hvor Sø- og Handelsretten behandlede selvfinansiering og erstatningsansvar under fordringsprøvelsen i konkursboet.

**Hæftelse for selskabsskat.** [Selskabsskattelovens § 33](#) er fortsat aktiv retskilde og blev senest udvidet til også at omfatte manglende afsættelse af midler til indeholdt kildeskat, jf. Den juridiske vejledning [A.D.5.1](#). Hæftelsesspørgsmål efter bestemmelsen prøves løbende, jf. [24-0030490](#).

Afgrænsningsmæssigt bemærkes, at de tilstødende retsområder behandles selvstændigt: det selskabsretlige selvfinansieringsforbud under [ulovlig-selvfinansiering](#), kapitalejerlån under [ulovlige-kapitalejerlaan-](#), omstødelse i konkursboet under [omstødelse-konkurs](#) og konkursbehandlingen i øvrigt under [konkurs](#), ledelsens erstatningsansvar under [bestyrelsesansvar](#), professionsansvaret under [revisoransvar](#) og [advokatansvar](#), køberundersøgelsen under [due-diligence-virksomhedsoverdragelse](#), koncernforholdet under [koncerndefinition-bestemmende-indflydelse](#) samt den strafferetlige forfølgning under [mandatsvig](#) og [skattesvig](#).

LOV

[Selskabsloven § 206, stk. 1](#)[Selskabsloven § 231, stk. 1](#)[Selskabsskatteloven § 33](#)

PRAKSIS

**Sø- og Handelsretten** · Dom om ulovlig selvfinansiering og erstatningsansvar i forbindelse med overdragelse af ejendomsselskaber

27.04.2015

|                                                                                                                                     |            |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------|
| <b>Landsskatteretten</b> · Hæftelse for selskabsskat – Ledelsens sæde – Selskabsskatteloven § 33                                    | 11.03.2025 |
| <b>Erhvervsankenævnet</b> · Afvisning af genoptagelse af selskab grundet tvivl om faktisk ledelse og stråmandsvirksomhed            | 21.03.2024 |
| <b>Erhvervsankenævnet</b> · Afslag på genoptagelse af AA ApS grundet tvivl om den faktiske ledelse af selskabet                     | 24.02.2023 |
| <b>Erhvervsankenævnet</b> · Stadfæstelse af ulovlig selvfinansiering i forbindelse med aktieoverdragelse og efterfølgende spaltning | 16.06.2014 |

## § 12 Sammenfatning: to spor, én ansvarsnorm

Selskabstømningssagerne hviler på to spor, der supplerer hinanden.

**Det lovbestemte spor** – [selskabsskattelovens § 33 A](#) – er en forebyggende, subsidær og beløbsbegrænset hæftelse, der efter forarbejderne skulle gøre det »nærmest umuligt for »selskabstømmere« at købe de selskaber, som de er interesseret i«. Reglen aktiveres kun ved overdragelse af kapitalandele i et i det væsentlige tomt selskab til en pris, der klart overstiger den forholdsmæssige nettoværdi, og kun over for den, der vidste eller burde vide, at der blev betalt overpris. Den rammer både overdrageren, den erhvervsmæssigt medvirkende rådgiver og – ved udenlandske overdragere – herboende med bestemmende indflydelse. Prisen for reglens bevidst brede formulering er ventilerne: bindende svar med mulighed for sikkerhedsstillelse, rådgiverens automatiske frigørelse ved rettidig ansøgning og 3-månedersfristen, samt kravet om Skatterådets bestemmelse, hvis hæftelsen bestrides.

**Det culpabaserede spor** – Thrane-linjen – er det, der bar de historiske sager. Normen er, at sælger (identificeret med sine rådgivere) og køberens pengeinstitut på uforsvarlig måde tilsidesætter skattevæsenets interesser, når salget ikke har karakter af en normal forretningsmæssig disposition, når merprovenuet giver særlig anledning til opmærksomhed, når selvfinansiering fremstår som en nærliggende mulighed – typisk fordi købesum og selskabsmidler skal overføres samtidig – og når der ikke gøres noget reelt for at afværge risikoen. I det indbyrdes forhold bærer sælger forlods sin berigelse, mens restbeløbet deles ligeligt mellem sælgersiden (internt båret af rådgiverne) og køberbanken.

De to spor mødes i den grundlæggende værdivurdering: den, der modtager betaling for at blive frigjort for en skattebyrde, som skal blive i et selskab uden reel aktivitet, kan ikke forholde sig passiv til, hvad der derefter sker med selskabets midler. Det er denne vurdering, der siden er blevet båret videre – i fradragspraksis, hvor kun rådgivere med højst simpel uagtsomhed opnår fradrag efter [SKM2012.353.HR](#), og i den nutidige kontrol med tomme selskabsskaller, stråmandsledelse og selvfinansiering.

LOV

[Selskabsskatteloven § 33a, stk. 1](#)
[Statsskatteloven § 6, stk. 1](#)

## REFERENCE Lovgrundlag

4 paragraffer

|                                          |        |                                           |                 |
|------------------------------------------|--------|-------------------------------------------|-----------------|
| <a href="#">Selskabsloven § 206</a>      | stk. 1 | <a href="#">Selskabsskatteloven § 33a</a> | stk. 1, 3, 4, 5 |
| <a href="#">Selskabsskatteloven § 33</a> |        | <a href="#">Statsskatteloven § 6</a>      | stk. 1          |

**MATERIALE** Citerede afgørelser

22 afgørelser

**SØ- OG HANDELSRETEN · SPECIALRET**

1

|            |                                                                                                          |                                    |
|------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------|
| 27.04.2015 | Dom om ulovlig selvfinansiering og erstatningsansvar i forbindelse med overdragelse af ejendomsselskaber | P-6-14, P-7-14, P-18-14 og P-19-14 |
|------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------|

**LANDSSKATTERETTEN · ADMINISTRATIV KLAGEINSTANS**

18

|            |                                                                                               |            |
|------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------|------------|
| 11.03.2025 | Hæftelse for selskabsskat – Ledelsens sæde – Selskabsskatteloven § 33                         | 24-0030490 |
| 02.10.2024 | Ugyldig forhøjelse af sambeskatningsindkomst ved manglende afgørelse mod opløst datterselskab | 23-0045038 |
| 14.07.2015 | Maskeret udlodning ved salg af ejendom fra hovedanpartshaver til selskab til overpris         | 13-5386494 |
| 14.08.2013 | Genoptagelse af sag om fradrag for erstatning betalt i selskabstømmersager                    | 13-0183100 |
| 13.08.2013 | Fradrag for erstatning i selskabstømmersager                                                  | 13-0185530 |
| 13.08.2013 | Fradragsret for erstatninger betalt af revisor i selskabstømmersager                          | 13-0191107 |
| 06.08.2013 | Genoptagelse af sag om fradrag for erstatning i selskabstømmersager                           | 12-0191915 |
| 01.05.2013 | Nægtet fradrag for erstatninger i selskabstømmersager for bank                                | 12-0191911 |
| 18.08.2010 | Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag                 | 04-03640   |
| 28.05.2010 | Nægtet fradrag for erstatningsbetalinger i selskabstømmersager og skattepligt af aktieavance  | 06-00798   |
| 11.02.2010 | Nægtelse af fradrag for erstatning betalt i forbindelse med selskabstømmersag                 | 07-00993   |
| 14.01.2010 | Afslag på tilbagebetaling af acontoskat og udbytteskat efter frasalg af datterselskaber       | 09-00660   |
| 18.12.2009 | Landsskatteretten: Fradrag for erstatninger i selskabstømmersager nægtet                      | 04-03625   |
| 18.12.2009 | Fradrag for erstatning i selskabstømmersager nægtet for revisionsfirma                        | 05-00303   |
| 18.12.2009 | Revisionsvirksomhed nægtet fradrag for erstatning i selskabstømmersag                         | 05-00546   |
| 23.11.2009 | Erstatning for rådgiveransvar i selskabstømmersag ikke anset for fradragsberettiget driftstab | 05-02332   |
| 30.07.2009 | Landsskatteretten om fradrag for erstatninger i selskabstømmersager                           | 05-04332   |
| 09.07.2009 | Landsskatteretten om fradrag for udgifter til erstatninger i selskabstømmersager              | 06-00049   |

**ERHVERVSANKENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS**

3

|            |                                                                                                         |              |
|------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------|
| 21.03.2024 | Afvisning af genoptagelse af selskab grundet tvivl om faktisk ledelse og stråmandsvirksomhed            | 23/02577     |
| 24.02.2023 | Afslag på genoptagelse af AA ApS grundet tvivl om den faktiske ledelse af selskabet                     | 22/14125     |
| 16.06.2014 | Stadfæstelse af ulovlig selvfinansiering i forbindelse med aktieoverdragelse og efterfølgende spaltning | 2013-0036082 |

---

**FORARBEJDE** **Betænkninger**

1 reference

Forskning i økonomisk kriminalitet - Delbetænkning VII afgivet af Justitsministeriets udvalg om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet

nr. 1416 · 2002 · Justitsministeriet

---